

Les conclusions a les quals varen arribar els diferents grups van en la línia de valorar i defensar el treball comunitari. Aquest treball és possible sempre i quan hi hagi un compromís dels professionals, es realitzi una sensibilització i es doni suport per part de les institucions mitjançant l'impuls de polítiques socials com són signar convenis de col·laboració o establir protocols d'actuacions conjuntes.

Per dur a terme aquest treball comunitari fa falta definir què és una reunió de xarxa, ressaltant que no és tracta d'una coordinació-derivació, sinó més aviat de corresponsabilitat. Per això s'han de definir i clarificar les funcions de cada participant, assumir responsabilitats, respectar i conèixer el treball dels diferents professionals, emprar un llenguatge comú per arribar als mateixos objectius i entendre la metodologia de feina de cadascú. Perquè aquest treball interdisciplinari sigui factible, es fonamental que es coneguin les funcions i els àmbits d'intervenció de tots els professionals de la xarxa, que es facilitin espais de coordinació i es solventin qüestions com són la diferència d'horaris laborals o disposar d'espais comuns per treballar. Com a part del procés del treball en xarxa, un altre punt a considerar és, a més d'entendre la metodologia de feina pròpia de cada àmbit professional, acordar objectius comuns i resoldre coordinament els conflictes que puguin anar sorgint. En aquest sentit, es fa necessari establir reunions periòdiques per tal d'articular la intervenció amb una persona de referència establint objectius clars, concrets i realistes que assegurin treballar els casos conjuntament. Tot i que s'arribi a establir una metodologia de feina comuna entre ambdues parts, és necessari determinar clarament quines són les responsabilitats de cadascú així com les tasques específiques que ha de desenvolupar.

Si el que volen aconseguir és que els professionals comparteixin els mateixos objectius i treballin conjuntament i coordinadament per a la seva consecució, hi hauria d'haver un canvi d'actitud per part de tots els professionals implicats.

Les idees que s'han aportat des dels diferents grups varen ésser:

- a- Creació d'una guia amb les funcions concretes de tots els professionals que treballen en l'àmbit socioeducatiu.
- b- Creació d'una guia actualitzada de recursos socioeducatius per a joves.
- c- Facilitació de més recursos (personals i materials), com és incloure la figura del treballador/educador social dins els IES.
- d- Potenciació de la formació permanent dels professionals implicats.

En aquests moments més que mai és justifica el treballar per anar determinant alternatives al sistema educatiu ordinari centrades en el disseny d'estratègies preventives de tipus comunitari on intervinguin les diferents administracions, com són l'educativa, presidència i esports (serveis socials), sanitat, treball, entre d'altres. L'administració educativa, conjuntament amb d'altres, haurien de dur a terme projectes conjunts a més de començar a aprofundir en com aconseguir una major implicació de l'administració local en els projectes socioeducatius que es duguin a terme. Així ho exigeix el propi sistema educatiu i comunitari on, més que mai, s'acull un alumnat molt heterogeni amb un ample ventall de diversitat de situacions i necessitats. Davant d'aquest panorama educatiu i social, es reclama la necessitat que els centres educatius siguin considerats com a vertaders recursos de la comunitat, caracteritzant-se per la seva flexibilitat i per anar més enllà d'ésser un edifici que forma part del paisatge de la comunitat. Es tracta, doncs, d'insertar-los plenament en la comunitat mitjançant el treball socioeducatiu que s'està duent a terme dins i fora d'aquests. Calen actuacions que incloguin una visió multidimensional de l'educació i la socialització com és el cas del tractament del conflicte des de diverses perspectives com són l'absentisme escolar, el tractament de la diversitat social i cultural, la plena implicació de les famílies en

l'elaboració, el desenvolupament i la execució dels projectes educatius dels centres, etc. a més de la implicació d'altres agents que puguin estimular i col·laborar en l'activació d'accions socioeducatives. Plantejaments d'aquest tipus requereixen estructures flexibles i diversitat de respostes que puguin fer front a situacions de dificultat que permetin, per exemple, realitzar adaptacions curriculars, incloure sistemes de reforç educatiu, dur a terme la tutoria personalitzada i el seguiment d'alumnes i famílies, posar en funcionament estratègies d'acompanyament i mediació enfront dels conflictes, sistemes de reparació, sistemes participatius de reacció, en definitiva totes aquelles respostes que facilitin el tractament de la diversitat des d'una perspectiva inclusiva i integradora.